Р Е Ш Е Н И Е
№ 43568

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев
ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **7745** по описа за **2026** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от Н. Й. Г., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Решение № 2022 от 08.06.2026 г., постановено по НАХД № 2564/2026 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 26-4332-000193 от 26.01.2026 г., издадено от началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с което на касатора на основание чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 102,26 евро, равняваща се на 200,00 лева, за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.
В касационната жалба се релевират касационни основания по чл. 209, т. 3 от АПК – неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Касаторът навежда доводи, че първоинстанционният съд не е извършил обективен анализ на доказателствения материал и изцяло е пренебрегнал направените възражения. Поддържа се, че квалификацията по чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 3 от ЗДвП е материалноправно незаконосъобразна, тъй като по делото не е доказан съставомерният резултат – създаване на непосредствена опасност за движението. Сочи се, че на кръстовището не е имало други моторни превозни средства, на които да е отнето предимство, което се установява и от показанията на разпитания свидетел-актосъставител. Твърди се

съществено разминаване между текстовото описание на деянието в АУАН и въведените нови обстоятелства в НП, непълнота на доказателствата относно пътната сигнализация и организацията на движението, липса на мотиви по съществените защитни тези, както и незаконосъобразност на разпореденото отнемане на контролни точки. Моли се за отмяна на първоинстанционното решение и за отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.
В открито съдебно заседание касаторът Н. Й. Г. се явява лично, поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения и моли тя да бъде уважена. Не прави искане за присъждане на разноски и не представя списък или доказателства за извършени такива.
Ответникът по касационната жалба – началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. В депозирано по делото писмено становище чрез процесуален представител – главен юрисконсулт С. М., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли въззивното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на Софийски районен съд да бъде оставено в сила.
Административен съд – София-град, I касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите на страните и наведените касационни основания, и след служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:
Касационната жалба е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна с правен интерес от обжалването по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.
За да постанови обжалваното решение, Софийски районен съд е приел от фактическа страна, че на 13.01.2026 г. около 17:19 ч. в [населено място], по [улица], касаторът Н. Й. Г. е управлявал лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, като на кръстовището, образувано от [улица]и бул. „Д-р П. Д.“, при наличие на пътен знак Б2 „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство!“, водачът не е спрял и не е пропуснал движещите се по пътя с предимство МПС, с което е създал непосредствена опасност за движението. Въз основа на това е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 3843257 от 13.01.2026 г., а впоследствие е издадено и Наказателно постановление № 26-4332-000193 от 26.01.2026 г., с което деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и на основание чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 102,26 евро (200,00 лв.), ведно с отнемане на 10 контролни точки по Наредба № Із-2539 от 17.12.2012 г. на МВР.
СРС е приел, че нарушението е безспорно доказано от събраните гласни доказателства чрез показанията на свидетеля Б. Б. (актосъставител) и приобщените писмени материали. Въззивният съд е счел, че изпълнителното деяние е осъществено, като водачът е създал предпоставка за настъпване на ПТП, и е изложил изричния мотив, че това е „без значение дали към този момент обективно е имало други МПС“. При тези съображения съдът е потвърдил изцяло наказателното постановление.
Решението на въззивния съд е постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила.
Съгласно чл. 6, т. 1 от ЗДвП участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират

движението по пътищата, със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда глоба в размер на 200 лв. (102,26 евро) за водач, който не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, „ако от това е създадена непосредствена опасност за движението“.
За разлика от формалния състав по чл. 183, ал. 4, т. 14 от ЗДвП, който санкционира простото неспиране на пътен знак „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство!“ с глоба от 51,13 евро (100,00 лв.) без изискване за настъпване на вредоносни последици, нормата на чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП очертава квалифициран, резултатен състав на административно нарушение. Неговото осъществяване изисква задължително и кумулативно доказване както на противоправното поведение (несъобразяване с пътен знак или правило за предимство), така и на конкретен вредоносен резултат – реално възникнала непосредствена опасност за движението, намираща се в пряка причинно-следствена връзка с поведението на водача.
По смисъла на Закона за движението по пътищата „непосредствена опасност за движението“ не е абстрактна или хипотетична възможност, съпътстваща всяко формално отклонение от правилата за движение. Опасността е конкретно, обективно възникнало състояние на пътната обстановка, при което за конкретни други участници в движението по смисъла на § 6, т. 28 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП е създадена реална, пряка и неотложна заплаха от настъпване на пътнотранспортно произшествие (§ 6, т. 30 от ДР на ЗДвП), принудила ги да предприемат аварийни спасителни маневри (екстремно спиране, рязко отклоняване и др.). Съгласно § 6, т. 31 от ДР на ЗДвП. „предимство“ е правото на един участник в движението да премине преди друг през дадено място от пътното платно. Следователно, за да е налице отнемане на предимство и създадена непосредствена опасност, в зоната на кръстовището или на пътя с предимство обективно трябва да се намират други участници в движението, чието правомерно движение да е било застрашено или възпрепятствано.
Изводът на СРС, че непосредствената опасност е налице „без значение дали към този момент обективно е имало други МПС“, представлява превратно тълкуване и грубо нарушение на материалния закон. Когато в обсега на кръстовището няма други превозни средства или пешеходци, обективно липсва правен субект, чието предимство да е отнето и спрямо когото да е създадена каквато и да е непосредствена опасност. От събрания по делото доказателствен материал, включително от показанията на разпитания свидетел, се установява, че към момента на преминаване на автомобила на касатора през кръстовището други движещи се превозни средства не е имало. При това положение елементът „създадена непосредствена опасност за движението“ е останал напълно недоказан от административнонаказващия орган, върху когото лежи доказателствената тежест по силата на чл. 84 от ЗАНН във връзка с чл. 107, ал. 2 от НПК.
Следователно е налице недоказаност на съставомерния резултат по чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. и единствената законосъобразна правна последица при недоказаност на същия е пълната отмяна на издаденото наказателно постановление на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 във връзка с ал. 3, т. 1 от ЗАНН.
Наказателното постановление страда и от съществени пороци при издаването му. В съставения АУАН нарушението е формулирано бланкетно като „не съобразява поведението си с пътен знак Б2 от ЗДвП“. Едва в наказателното постановление наказващият орган е въвел нови съставомерни обстоятелства, отразявайки: „не съобразява поведението си с пътен знак Б2, отнемайки предимство, създава опасност за движението“. Наказващият орган няма правомощието по чл. 53, ал. 1 от ЗАНН тепърва с НП да разширява фактическото обвинение и да добавя квалифициращи признаци, които не са били вписани в акта и срещу които лицето не е имало възможност да се

защити и да направи възражения по реда на чл. 44 от ЗАНН. Този дефект не може да бъде саниран по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, тъй като нормата допуска преодоляване единствено на формални нередовности в АУАН, но не и въвеждане за първи път в НП на липсващи съставомерни елементи на нарушението.
По изложените съображения решението на Софийски районен съд е неправилно и следва да бъде отменено изцяло на основание чл. 221, ал. 2 от АПК. Тъй като не се налага събиране на нови доказателства за установяване на фактическата обстановка, спорът следва да бъде решен по същество от настоящата касационна инстанция по реда на чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, като се постанови пълна отмяна на оспореното Наказателно постановление № 26-4332-000193 от 26.01.2026 г., ведно с отпадане на всички произтичащи от него последици.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, I касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 2022 от 08.06.2026 г., постановено по НАХД № 2564/2026 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:
ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 26-4332-000193 от 26.01.2026 г., издадено от началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с което на Н. Й. Г., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 3 от Закона за движението по пътищата е наложена глоба в размер на 102,26 евро, равняваща се на 200,00 лева, за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП. и отнемане на 10 контролни точки по Наредба № Із-2539 от 17.12.2012 г. на МВР.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.